

**Uchwała**  
**Rady Wydziału Nauk Społecznych Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego Jana Pawła II**  
**z dnia 24 września 2015 roku w sprawie nadania stopnia lub odmowy nadania stopnia**  
**doktora habilitowanego**

**(535/437/4)**

Zgodnie z art. 18 a ust. 11 Ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U Nr 65, poz. 595, z późn. zm.) uchwała się co następuje:

**§ 1**

Rada Wydziału Nauk Społecznych Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego Jana Pawła II na posiedzeniu w dniu 24 września 2015 roku podjęła uchwałę o odmowie nadania stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie psychologia p. drowi Piotrowi Próchniakowi.

Uchwałę przyjęto większością głosów, w głosowaniu tajnym.

**§ 2**

**Uzasadnienie**

Działając na podstawie Ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. Nr 65, poz. 595 z późn. zm.), w brzmieniu ustalonym ustawą z dnia 18 marca 2011 r. (Dz. U. Nr 84, poz. 455 z późn. zm.) oraz Rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 22 września 2011 r. w sprawie szczegółowego trybu i warunków przeprowadzania czynności w przewodach doktorskich, w postępowaniu habilitacyjnym oraz w postępowaniu o nadanie tytułu profesora (Dz. U. Nr 204, poz. 1200) Komisja habilitacyjna wzięła pod uwagę:

- osiągnięcie naukowe, o którym mowa w art. 16 ust. 1 i ust. 2 pkt. 1 Ustawy,
- aktywność naukową Habilitanta, o której mowa w art. 16 ust. 1 Ustawy,
- osiągnięcia dydaktyczne i organizacyjne.

Podstawą ocen dokonań wymienionych w pkt. 1-3 były:

- cykl publikacji powiązanych tematycznie: „Analiza psychologicznego funkcjonowania osób podejmujących aktywność w warunkach zagrożenia życia i zdrowia”, który obejmuje 14 prac: 2 monografie (poz. 1, 2) oraz 4 artykuły w języku polskim (opublikowane w czasopismach z listy B MNiSW; poz. 3, 4, 5, 6), 3 artykuły w czasopismach z Impact Factor (poz. 7, 8, 9) i 5 artykułów w języku angielskim opublikowanych w czasopismach spoza list MNiSW (poz. 10, 11, 12 13 i 14):

- sporządzony przez Habilitanta autoreferat i zestawiony przez niego wykaz publikacji i pozostałych form aktywności naukowej, dydaktycznej i organizacyjnej – zgodnie z wymaganiami sformułowanymi w § 12 ust. 2 pkt. 2-4 Rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 22 września 2011 r. w sprawie szczegółowego trybu i warunków przeprowadzania czynności w przewodach doktorskich, w postępowaniu habilitacyjnym oraz w postępowaniu o nadanie tytułu profesora (Dz. U. Nr 204, poz. 1200);

- sporządzone przez Recenzentów oceny osiągnięć, o których mowa w art. 16 ust. 2 Ustawy.

W trakcie swoich prac Komisja brała pod uwagę kryteria ujęte w Rozporządzeniu Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 1 września 2011 r. w sprawie kryteriów oceny osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego (Dz. U. Nr 196, poz. 1165).

Biorąc pod uwagę osiągnięcia Habilitanta oraz przedstawione przez Recenzentów opinie, a także przeprowadzoną dyskusję na posiedzeniu w dniu 10 września 2015 r. Komisja podjęła uchwałę o odmowie nadania dr. Piotrowi Próchniakowi stopnia naukowego doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych i dyscyplinie psychologia.

Uchwała zapadła stosunkiem głosów: 6 - TAK, 0 - NIE, 1 - WSTRZ. SIĘ.

Głosowanie, zgodnie z art. 18a ust. 8 Ustawy, miało charakter jawny. Habilitant nie wnioskował, zgodnie z art. 18a ust. 9 Ustawy, o przeprowadzenie głosowania w trybie tajnym. Głosowanie odpowiadało wymogom formalnym sformułowanym w § 15 ust. 1.

Podjęta przez Komisję habilitacyjną uchwała ma dla Rady Naukowej Wydziału Nauk Społecznych Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego Jana Pawła II status opinii (zgodnie z art. 18a ust. 11 Ustawy).

Dr Piotr Próchniak uzyskał tytuł magistra psychologii w 1995 r. na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim. Na macierzystej uczelni uzyskał także stopień doktora nauk humanistycznych w zakresie psychologii w 1999 r. Od roku 1995 jest związany z Wyższą Szkołą Pedagogiczną w Słupsku (obecnie Akademia Pomorska w Słupsku). W uczelni tej pracował jako asystent (4 lata), następnie jako adiunkt (11 lat), a obecnie - od 2011 roku - jako starszy wykładowca. Zainteresowania badawcze Habilitanta dotyczą psychologicznego funkcjonowania ludzi w warunkach zagrożenia zdrowia i życia, w tym zwłaszcza dwa obszary podejmowanej aktywności: związanej z pracą zawodową (służby mundurowe) oraz środowiskiem przyrodniczym.

### **Osiągnięcie naukowe**

Osiągnięcie naukowe stanowiące podstawę habilitacji uzyskało jedną pozytywną oraz dwie recenzje negatywne, sporządzone przez Recenzentów, których kompetencje naukowe odpowiadają kryteriom, o których mówi art. 18a ust. 5 Ustawy. Recenzenci w następujący sposób uzasadniali swoje opinie dotyczące osiągnięcia naukowego zgłoszonego przez Habilitanta:

Prof. dr hab. Andrzej Sękowski wskazał na znaczące walory przedstawionego do oceny cyklu publikacji: (1) znaczenie podjętego problemu, który jest istotny ze społecznego punktu widzenia i zasługuje na naukową eksplorację, (2) oryginalność problematyki i programu badań, realizowanych przez Habilitanta, który uwzględnił zmienne zarówno dotyczące uwarunkowań temperamentalnych, jak i temporalnych oraz aksjologicznych (szeroki wachlarz indywidualnych cech człowieka które regulują relacje między nim a groźnymi zjawiskami atmosferycznymi), (3) opracowanie autorskiego narzędzia do diagnozy natężenia potrzeby podejmowania aktywności w trudnych warunkach pogodowych, (4) uzyskane wyniki, które wskazują, iż - wbrew stereotypowi - o podejmowaniu aktywności decyduje nie tylko potrzeba doznań i przygód, ale również inne osobowościowe uwarunkowania. Według prof. dr hab. Andrzeja Sękowskiego wskazuje to na pewien wkład Habilitanta do obszaru wiedzy dotyczącej funkcjonowania człowieka podejmującego aktywność w specyficznym środowisku pracy i przyrody, zwłaszcza w zakresie oryginalności podjętego zagadnienia, wskutek czego Jego ocena osiągnięcia naukowego jest pozytywna.

Dr hab. Roman Cieślak zaznaczył w recenzji, że „silną stroną osiągnięcia naukowego jest to, iż jest ono złożone z dużej liczby prac empirycznych, które powstały w oparciu o odrębne badania. Badania prowadzone były w różnych populacjach (w tym trudno dostępnych próbach zawodowych), zazwyczaj za pomocą narzędzi o solidnych podstawach teoretycznych i dobrych charakterystykach psychometrycznych. W kilku publikacjach znajdziemy również własne metody pomiaru zmiennych, które są poprawnie skonstruowane i ocenione psychometrycznie w analizach eksploracyjnych i confirmacyjnych. Silną stroną dorobku jest również dążenie Habilitanta do wieloaspektowej oceny specyfiki danej populacji (osób wykonujących określone zawody,

zaangażowanych w dany rodzaj sportów ekstremalnych). Stąd zapewne uwzględnianie wielu wymiarów osobowości, temperamentu, oceniania ryzyka, wartości, itd.” Przedstawiony do oceny cykl prac ma jednak także bardzo istotne wady. Po pierwsze, temat cyklu został zarysowany zbyt szeroko i dotyczy to praktycznie każdego wątku zarysowanego w tytule. Dr hab. Roman Cieślak podkreśla, że „Analiza psychologiczna” jest terminem niezwykle ogólnym, który wymagałby dalszego zdefiniowania. Podobnie w przypadku drugiej części tytułu. „Aktywność w warunkach zagrożenia życia i zdrowia” może przejawiać się w różnych grupach zawodowych i hobbistycznych, nie tylko w tych uwzględnionych w cyklu prezentowanych badań. Tytułowe „zagrożenie życia i zdrowia” występuje w wielu innych sytuacjach – chociażby w pracy górników, u osób dotkniętych niszczycielskim działaniem kataklizmów – ale niekoniecznie związane jest z poszukiwaniem wrażeń lub ryzyka, która to zmienna w sposób bardziej specyficzny mogłaby tłumaczyć zasadę doboru określonych grup badawczych do prezentowanego cyklu. Po drugie, w zaprezentowanym cyklu brakuje ramy teoretycznej czy też wiodącego modelu, który „stanowiłby oś spajającą cykl badań i wyjaśniałby, dlaczego te właśnie zmienne w badaniu są uwzględniane, a [...] który byłby konsekwentnie testowany w całym cyklu badań”. Po trzecie, „słabość cyklu publikacji widoczna jest szczególnie w tych fragmentach publikacji, które stanowią wprowadzenie do badań [...] i „dotyczy pomijania przez Habilitanta ważnych, znanych i współczesnych teorii i badań”. Po czwarte, wątpliwości budzi przyjęta strategia badawcza, która „polega na uwzględnieniu szerokiego zakresu badanych zmiennych i dominacji eksploracyjnego podejścia: poszukiwania różnych możliwych zależności w dużej puli zmiennych oraz wśród różnych rodzajów populacji. Wyrazem tego ogólnego i eksploracyjnego podejścia jest nie tylko włączenie do cyklu publikacji dużej puli zmiennych, ale także koncentrowanie się na dwuzmiennowych zależnościach. [...] W przypadku nielicznych analiz wielozmiennowych, nie ma analiz efektów pośredniczących (choćby analizy efektów moderacyjnych lub mediacyjnych). Co więcej „nie są kontrolowane w analizach czynniki socjodemograficzne, chociażby takie jak płeć i wiek, których rolę w podejmowaniu zachowań ryzykownych wielokrotnie potwierdzano”. Po piąte wreszcie, zaprezentowane badania miały „przekrojowy charakter (nie było badań eksperymentalnych i podłużnych) i przeprowadzone na stosunkowo nielicznych próbach (głównie między 100 a 200 osób). [...] W żadnej z prac nie został przedstawiony dokładny opis procedury doboru osób badanych, ani też nie została podana informacja o dobrowolności udziału w badaniu i otrzymaniu zgody komisji etycznej. W efekcie Dr hab. Roman Cieślak podkreślił, że „zaprezentowany cykl publikacji jest solidny w zakresie liczby badań i dążenia do wieloaspektowej analizy. Wykazuje jednak bardzo znaczące słabości, dotyczące perspektywy metodologicznej, analitycznej i wyjaśniania funkcjonowania człowieka w oparciu o aktualne nurty teoretyczne”, toteż Jego ocena osiągnięcia naukowego, wskazanego przez Habilitanta, jest negatywna.

Dr hab. Jan Ciecuch w recenzji stwierdził, że „tematyka cyklu jest interesująca, ważna zarówno z punktu widzenia psychologii, jak i szerszej perspektywy nauk społecznych i humanistycznych oraz [...] dotyka istoty człowieczeństwa: jak to się dzieje i jak to jest w ogóle możliwe, że człowiek podejmuje aktywność zawodową lub pozazawodową, w której świadomie naraża swoje zdrowie i życie? Niestety sposoby stawiania i rozwiązywania problemów w publikacjach dr Piotra Próchniaka są często niewłaściwe. Jest to częściowo problem niedoskonałości czy błędów popełnianych w poszczególnych – jakże licznych – tekstach, a częściowo problem paradygmatu, przyjętego jako jedyna podstawą badań, który został przyjęty bezrefleksyjnie, nigdy nie został krytycznie oceniony i który generuje wyniki, które trudno byłoby nazwać osiągnięciem naukowym”. Według Recenzenta „większość prac składających się na cykl zgłoszony jako osiągnięcie naukowe wpisuje się w schemat badawczy poszukiwania różnic w zakresie rozmaitych cech i dyspozycji osobowościowych między grupami zdefiniowanymi według uprawianego zawodu, sportu lub prostych zmiennych psychologicznych. Wprawdzie zauważyć można w cyklu pewne ścieżki rozwoju naukowego, ale niestety ścieżki te nie prowadzą do niczego teoretycznie wartościowego. Liczne publikacje różnią się między sobą głównie (a) liczbą i rodzajem porównywanych zmiennych oraz (b) liczbą i rodzajem porównywanych grup. Generalnie zauważalne są trzy rysy „rozwoju” badań: (1) zwiększanie liczby zmiennych osobowościowych

wprowadzanych do analizy, (2) wprowadzanie coraz bardziej szczegółowych zmiennych osobowościowych oraz (3) wyróżnianie coraz bardziej szczegółowo zdefiniowanych grup". Realizacja tych „tendencji rozwojowych” nie doprowadziła do znaczącego osiągnięcia naukowego i nie mogła nawet doprowadzić, bowiem „przyjęty paradygmat generuje jedynie pojedyncze wyniki- obserwacje, których Habilitant nie wykorzystał do budowy jakiegoś mechanizmu czy modelu. Uzyskane szczerkowe, czasem przypadkowe wyniki nie budują takiej wiedzy, która miałaby szansę wejść do psychologii. Wyniki przeprowadzonych badań przybrały postać jedynie konstatacji różnic między grupami i nie mają konsekwencji dla rozwoju psychologicznej wiedzy o człowieku". Dr hab. Jan Ciecuch uważa, że w sensie analitycznym Habilitantowi nie udało się wydobyć z danych więcej niż proste korelacje albo różnice międzygrupowe. W efekcie „publikacje dr Piotra Próchniaka są w zasadzie katalogiem znalezionych obserwacji (różnic i zależności), ale nie proponują żadnego modelu, który by wyjaśniał lub choćby dobrze opisywał badane zjawisko. Publikacje te są w dodatku wyrazem bezkrytycznej wiary w cechowate wyjaśnianie zachowania, które - w takiej postaci, jak prezentowane w publikacjach dr Piotra Próchniaka - w psychologii jest już dawno nieaktualne. Ponadto dr Piotr Próchniak zwykle stosuje bardzo proste, powierzchowne metody analiz bardzo małych grup, w efekcie czego wyniki są również powierzchowne i niegeneralizowane". Podejście badawcze Habilitanta jest zasadniczo prawie zawsze czysto eksploracyjne i dotyczy to często nawet konstruowanych przez Niego kwestionariuszy. „Uzyskane wyniki są często interpretowane ad hoc w dyskusji (w niektórych artykułach w ogóle nie ma hipotez), a „kryterium dobrego badania” wydaje się być stopień podobieństwa do tego, co już w literaturze jest opublikowane i oczywistość wyniku. [...] Dodatkowymi mankamentami większości publikacji są: brak pogłębionej krytycznej refleksji teoretycznej; brak świadomości, czym jest kumulacja wiedzy i rozwój nauki; wnioski które są niezbyt dowiedzione, ale za to stereotypizujące różne grupy ludzi oraz sporo usterek, niepoprawnych sformułowań, powierzchownych interpretacji i zwykłych błędów”.

Podsumowując, dr hab. Jan Ciecuch podkreślił, że „całościowa ocena cyklu publikacji przedstawionych jako osiągnięcie naukowe nie może być pozytywna. Uzyskane przez dr Piotra Próchniaka wyniki nie funkcjonują w obiegu naukowym, co jest pochodną faktu, że nie jest to twórczość odkrywczą. Cykl publikacji zgłoszony jako osiągnięcie naukowe zawiera sporo cennych elementów, ale jako całość musi być oceniony negatywnie.

W dyskusji na wady, jak i zalety przedstawionego osiągnięcia naukowego wskazywali także inni członkowie Komisji. Prof. dr hab. Włodzimierz Oniszczenko podkreślił zwłaszcza bardzo prosty warsztat badawczy Habilitanta, brak modelu teoretycznego i pogłębionych analiz oraz małą oryginalność uzyskanych wyników, które nie wykraczają zasadniczo poza poziom podstawowych prac dyplomowych. Z tego względu Jego ocena osiągnięcia naukowego Habilitanta jest negatywna. Podobną opinię sformułował Prof. dr hab. Bogdan Zawadzki wskazując, że o ile poszczególne prace są jeszcze akceptowalne, to zestawione w cykl ujawniają podstawową wadę całego projektu badawczego, który jest każdorazowo realizacją tego samego schematu badawczego i jako całość zawiera bardzo mało wartości dodanej, a więc nie prowadzi do istotnego pogłębienia wiedzy psychologicznej. Podobną ocenę sformułował Dr hab. Oleg Gorbaniuk wskazując na zasadniczo „płytki” poziom teoretyczny i metodologiczny prac zgłoszonych jako osiągnięcie naukowe. Z kolei Dr hab. Agnieszka Kulik zwróciła uwagę na wagę podjętej przez Habilitanta problematyki i trudność jej konceptualizacji. Zgadając się z uwagami krytycznymi Dr hab. Agnieszka Kulik zauważyła, że prace Habilitanta są co prawda zrealizowane w prostym schemacie badawczym, ale w kolejnych zarysowuje się już wyraźny postęp. Prof. dr hab. Andrzej Sękowski zaznaczył, że prezentując tak złożoną problematykę trudno jest stworzyć możliwy do zweryfikowania empirycznego satysfakcjonujący model zależności. Ponadto zwrócił uwagę, że Habilitant publikował swoje prace w czasopiśmie znajdującym się na liście JCR oraz rozszerzył swój dorobek po nieudanej próbie uzyskania stopnia doktora habilitowanego w roku 2007. W dalszej dyskusji podkreślano pasję badawczą Habilitanta oraz samodzielność i operatywność w realizacji badań i przygotowaniu publikacji (wszystkie prace w zgłoszonym cyklu badawczym zostały samodzielnie opracowane przez Habilitanta), ale zwracano również uwagę na słabości teoretyczne i

metodologiczne Jego podejścia badawczego i dominujący eksploracyjny charakter zrealizowanych badań. Wskazywano też, że wykazane braki warsztatu badawczego Habilitanta stanowiłyby istotną przeszkodę w pełnieniu roli samodzielnego pracownika naukowego i kierowaniu karierą młodych adeptów nauki. Sformułowano również opinię, że przyczyną trudności Habilitanta w opracowaniu zaawansowanego teoretycznie i metodologicznie projektu badawczego mógł być brak odpowiedniego wsparcia naukowego i brak kontaktu z międzynarodowym środowiskiem badawczym.

W rezultacie Komisja habilitacyjna - po analizie recenzji i dyskusji - uznała jednogłośnie (7 opinii negatywnych), że cykl publikacji powiązanych tematycznie „Analiza psychologicznego funkcjonowania osób podejmujących aktywność w warunkach zagrożenia życia i zdrowia” będąca „osiągnięciem naukowym” Habilitanta, o którym mówi art. 16 ust. 2 Ustawy, NIE zasługuje na pozytywną ocenę i NIE stanowi „znacznego wkładu Autora w rozwój określonej dyscypliny naukowej” (art. 16 ust. 1 Ustawy), to jest psychologii.

### **Aktywność naukowa**

W świetle stosowanych współcześnie wskaźników naukometrycznych (do nich też odsyła recenzentów Rozporządzenie Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 1 września 2011 r. w sprawie kryteriów oceny osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego, § 3 ust. 3-5) oddziaływanie prac, których Habilitant jest autorem, na środowisko naukowe jest małe, co wskazują niskie wskaźniki naukometryczne:

- Sumaryczny Impact Factor według listy Journal Citation Reports (JCR): 1,31.
- Liczba cytowań publikacji: według bazy Web of Science (WoS): 1.
- Indeks Hirscha według bazy Web of Science (WoS): 1.

Dorobek Habilitanta obejmuje wg autoreferatu ponad 45 publikacji naukowych, w tym 31 poza cyklem przedstawionym do oceny (prace opublikowane po doktoracie). Obejmują one 4 monografie (w tym jedna w języku angielskim), 13 artykułów w recenzowanych czasopismach krajowych i zagranicznych, 13 rozdziałów w pracach zbiorowych (w tym 3 w książkach zagranicznych) oraz 1 redakcję monografii wieloautorskiej (wg punktacji KBN/MNiSW – 309 punktów). Prace te były przygotowane samodzielnie – Habilitant jest ich jedynym autorem. Opinie Komisji na temat wartości naukowej opublikowanego dorobku były bardzo zróżnicowane.

Dr hab. Jan Ciecuch wskazał, że Habilitant „jest autorem ogromnej liczby publikacji i zawsze jest jedynym autorem, co jest zupełnym ewenementem. [...] Liczba publikacji robi pozytywne wrażenie, ale ich jakość – niestety już nie. Byłoby lepiej, gdyby publikacji było dużo mniej, ale gdyby (a) ich jakość była lepsza oraz (b) teksty nie były niepotrzebnym dzieleniem materiału na małe elementy”.

Dr hab. Roman Cieślak zaznaczył, że dorobek publikacyjny „liczbowo jest satysfakcjonujący, należy wskazać stosunkowo mało publikacji wysokopunktowanych (z listy A) recenzowanych przez międzynarodowe grono recenzentów”.

Prof. dr hab. Andrzej Sękowski zwrócił z kolei uwagę, że publikacje dr Piotra Próchniaka, które powstały po uzyskaniu stopnia doktora i nie wchodzą w obszar ocenianego osiągnięcia naukowego są bardzo zróżnicowanej jakości i [...] nie podnoszą ogólnej oceny dorobku naukowego Habilitanta”.

Na wady dorobku naukowego wskazywali w dyskusji także inni członkowie Komisji. Prof. dr hab. Włodzimierz Oniszczenko podkreślił zwłaszcza małą liczbę artykułów Habilitanta w wysoko punktowanych czasopismach krajowych i zagranicznych. Z kolei zalety przedstawionego dorobku publikacyjnego, ilustrującego aktywność naukową Habilitanta, były podkreślane przez innych członków Komisji. Dr hab. Agnieszka Kulik zaznaczyła, że opublikowane przez Habilitanta artykuły były już poddane ocenie recenzentów na etapie przyjmowania do druku, więc spełniały

podstawowe standardy. Ich ocena zatem nie powinna być negatywna. Dr hab. Oleg Gorbaniuk zwrócił uwagę na samodzielność prac Habilitanta, ale wskazał także na Jego bardzo niską aktywność w zakresie uczestnictwa w konferencjach naukowych. Podobne zastrzeżenia zgłosili dr hab. Agnieszka Kulik i prof. dr hab. Andrzej Sękowski, który wskazał na regionalny charakter większości konferencji, w których brał udział Habilitant. Komisja uznała jednak za spełnione inne kryteria aktywności naukowej Habilitanta:

- kryterium kierowania międzynarodowymi lub krajowymi projektami badawczymi lub udziału w takich projektach - wg autoreferatu Habilitant jest kierownikiem projektu Attitudes towards wilderness (nr 2013/5066-46) w Arctic University of Norway
- kryterium otrzymania międzynarodowych lub krajowych nagród za działalność naukową - Habilitant otrzymał trzy nagrody Rektora Akademii Pomorskiej za działalność naukową i dydaktyczną (w latach 2007/2008, 2009/2010 oraz 2011/2012)
- w ocenie aktywności naukowej, związanej z wygłoszeniem referatów na międzynarodowych lub krajowych konferencjach tematycznych - Habilitant ma wystąpienia na 11 konferencjach (dwa w języku angielskim, ale tylko jedno na konferencji zagranicznej)

Uwzględniając kryteria oceny osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego zgodnie z rozporządzeniem Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 1 września 2011 roku Komisja habilitacyjna (po dyskusji i uzgodnieniu opinii) oceniła go zasadniczo jedynie jako wystarczające uznając w konsekwencji, że Habilitant wykazał się „istotną aktywnością naukową” (w rozumieniu art. 16 ust. 1 Ustawy).

#### **Działalność dydaktyczna i organizacyjna**

Oceny dorobku dydaktycznego i organizacyjnego dr Piotra Próchniaka wystawione przez recenzentów oraz członków Komisji były również krytyczne, choć ogólnie pozytywne. Komisja stwierdziła jednak, że dorobek Habilitanta nie spełnia kilku kryteriów sformułowanych w Rozporządzeniu Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego, w szczególności kryterium uczestniczenia w programach europejskich i innych programach międzynarodowych lub krajowych, kryterium udziału w konsorcjach lub sieciach badawczych, kryterium członkostwa w międzynarodowych lub krajowych organizacjach i towarzystwach naukowych, kryterium udziału w zespołach eksperckich i konkursowych oraz kryterium dotyczące otrzymanych nagród i wyróżnień za aktywność organizacyjną i dydaktyczną.

W zakresie staży w zagranicznych lub krajowych ośrodkach naukowych lub akademickich – wg autoreferatu jedyny staż dotyczy Uniwersytetu w Tromsø (Norwegia). Ponadto w zakresie kierowania projektami realizowanymi we współpracy z naukowcami z innych ośrodków polskich i zagranicznych – Habilitant jest kierownikiem projektu Attitudes towards wilderness (nr 2013/5066-46) w Arctic University of Norway.

W zakresie udziału w komitetach organizacyjnych konferencji – Habilitant był członkiem komitetu organizacyjnego i naukowego jednej konferencji (konferencja międzynarodowa w Słupsku Diversity in education in Europe: Insights from pedagogy and psychology). W zakresie recenzowania projektów międzynarodowych lub krajowych oraz publikacji w czasopiśmie międzynarodowych i krajowych - Dr Piotr Próchniak był recenzentem w czasopiśmie polskich i międzynarodowych, głównie nie znajdujących się na listach MNiSW, choć też takich, które znajdują się na liście A (Perceptual & Motor Skills) lub B (Roczniki Psychologiczne). Ponadto, w zakresie udziału w komitetach redakcyjnych i radach naukowych czasopism Habilitant jest redaktorem naukowym w dwóch czasopiśmie: American Journal of Applied Psychology oraz International Journal of Psychological Studies.

W zakresie osiągnięć dydaktycznych i popularyzacyjnych Komisja stwierdziła, że Habilitant prowadzi zajęcia w Akademii Pomorskiej w Słupsku oraz prowadził wykłady podczas spotkań grupy badawczej w Arctic University of Norway. Jest również kierownikiem studiów

podyplomowych na dwóch kierunkach prowadzonych w Akademii Pomorskiej. Dr Piotr Próchniak angażował się we współpracę naukową ze studentami w ramach koła naukowego, którego powstanie zainicjował. Był promotorem 35 prac magisterskich i 27 prac licencjackich oraz promotorem pomocniczym doktoratu z psychologii, obronionego w 2014 r. na Uniwersytecie Gdańskim. Habilitant popularyzował naukę m.in. pisząc w czasopiśmie „Charaktery”, prowadząc zajęcia na temat psychologii w szkole średniej oraz wykłady w ramach Uniwersytetu Trzeciego Wieku.

W zakresie wykonania ekspertyz lub innych opracowań - Dr Piotr Próchniak przygotował dwie ekspertyzy dla firmy Briggs & Stratton (na temat profilu psychologicznego klientów firmy oraz percepcji logo firmy) oraz przeprowadził szkolenia kuratorów sądowych na zamówienie Kuratora Okręgowego w Słupsku, prowadził także różnorodne szkolenia na zlecenie firmy Wiedza.

W podsumowaniu Komisja uznała że ten aspekt dorobku Habilitanta spełnia w wymaganym stopniu kryteria sformułowane w Rozporządzeniu Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 1 września 2011 r. w sprawie kryteriów oceny osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego (Dz. U. Nr 196, poz. 1165) oraz uznała za akceptowalną zarówno aktywność dydaktyczną, jak i organizacyjną dra Piotra Próchniaka.

DZIEKAN  
Wydziału Nauk Społecznych  
  
ks. dr hab. Stanisław Fel, prof. KUL